

L. J. Smith

Temné vízie

ZVLÁŠTNÁ SILA

Od autorky série

Upírske denníky

FRAGMENT

Temné vízie 1

Zvláštna sila

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Temné vízie 2 – Posadnutosť
Temné vízie 3 – Vášň

L. J. Smith
Temné vízie 1 – Zvláštna sila – e-kniha
Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Temné vízie

ZVLÁŠTNÁ SILA

L. J. Smith

*Pre Maxa,
ktorý mi priniesol slnečné svetlo.*

1. kapitola

Miestnu čarodejnicu nepozývate na večierky. Nech je akákoľvek krásna. V tom bol hlavný problém.

Je mi to fuk, pomyslela si Kaitlyn. Nikoho nepotrebujem.

Sedela na hodine dejepisu a počúvala, ako Marcy Hungová a Pam Sasseenová plánujú víkendovú párty. Nemohla ich nepočuť. Mierny, ospravedlňujúci hlas pána Flynnna nemohol konkurovať ich vzrušenému šepotu tých dvoch. Kait ich počúvala, hoci sa tvárila, že sú jej ukradené, a nesmierne si želala vypadnúť. To však nemohla, a tak si čmárala po stránke dejepisného zošita.

Bola plná protikladov. Nenávidela Pam a Marcy a želala si, aby sa im čosi hrozné stalo alebo aspoň mali nejakú nehodu, po ktorej by boli zničené, bezmocné a nešťastné. Zároveň však v kútiku duše po čomsi preukrutne

túžila: Keby ju tak vzali medzi seba – nechcela by byť najobľúbenejším, najobdivovanejším dievčaťom v škole, uspokojila by sa s pozíciou v skupine, ktorá by patrila len jej. Ostatní by potom krútili hlavami a hovorili: „Ach, tá Kaitlyn – je síce zvláštna, ale čo by sme si bez nej počali?“ Rada by medzi ne patrila.

To však nehrozí, nikdy. Marcy by ani na um neprišlo pozvať Kaitlyn na svoj večierok, lebo by nikdy neurobila niečo, čo ešte nikdy nikto neurobil. Nikdy nikto nepozval čarodejnicu; nikto si ani len nepomyslel, že by Kaitlyn, to pôvabné, tajuplné dievča so zvláštnymi očami, chcelo prísť.

A je mi to jedno, povedala si v duchu Kaitlyn, keď sa v myšlienkach vrátila na začiatok. Som tu posledný rok. Ešte jeden polrok. Potom zo strednej vypadnem a dúfam, že nikoho z tejto školy už nikdy nikde nestretnem.

To bol, samozrejme, ďalší problém. V malom mestečku, ako bolo Thoroughfare, bola odsúdená vídať sa s nimi a s ich rodičmi každý deň v roku. Každý deň...

Nebolo úniku. Keby odišla do internátnej školy, možno by všetko bolo inak, ale spackala svoje umelecké štipendium, a okrem toho, je tu ešte jej otec. Potrebuje ju – ani peňazí nemajú nazvyš. Otec ju naozaj potrebuje. Buď si vyberie dva roky na tunajšej vysokej a potom bude pokračovať na ktorejkoľvek vysokej v Štátoch, alebo nič.

Kaitlyn mala pred sebou ešte dlhé roky v triedach pl-

ných chladných, neprívetivých spolužiakov, pochmúrne dni ako zima v Ohio, čo teraz panuje za oknom. Nekonečne dlhé výklady učiteľov a počúvanie dievčat, ako si plánujú stretnutia, na ktoré ju ani jedna nepozve. Nekonečné vylúčenie. Nekonečnú túžbu a želanie, aby bola čarodejnicou a na všetkých mohla uvaliť tú najodpornejšiu a najstrašnejšiu kliatbu.

Kým premýšľala, jednoducho si kreslila. Alebo – skôr jej ruka kreslila, lebo sa zdalo, že Kaitlin mozog to vôbec nevníma. Pozrela sa na papier a až teraz si uvedomila, čo vlastne nakreslila.

Pavučinu.

Čudné však bolo to pod pavučinou – bolo to tak blízko, že sa jej to takmer dotýkalo. Oči.

Naširoko otvorené, guľaté oči s hustými mihalnicami. Oči srnčeka Bambiho. Detské oči.

Keď na ne Kaitlyn hľadela, zatočila sa jej hlava. Ako by padala, akoby sa ten obrázok otváral, akoby ju vťahoval dnu. Bol to desivý – a dôverne známy pocit. Pocítila to vždy, keď nakreslila jeden z tých obrázkov, pre ktoré ju nazvali čarodejnicou.

Jeden z tých, ktoré sa splnili.

Prudko sa odtiahla. Zacítila nevoľnosť a zlú predtuchu.

Ach, prosím, nie, preletelo jej myslou. Dnes nie – a nie tu, nie v škole. Sú to len čmáranice; nič to neznamena.

Prosím, nech je to len obyčajná, bezvýznamná kresba.

Cítila však, ako sa telo proti jej vôli napína, chladne na ľad, aby sa oddalo tomu, čo sa blíži.

Dieťa. Nakreslila detské oči. Takže nejaké dieťa je v nebezpečenstve.

Aké dieťa? Kait uprene pozorovala priestor pod očami a v ruke pocítila chvenie, takmer šklbanie. Prsty jej napovedali, čo a kam treba nakresliť. Malý polkruh s menšími oblúčikmi na okrajoch. Noštek dohora. Veľký farebný kruh. Ústa otvorené od strachu alebo od prekvapenia, či od bolesti. Výrazný oblúk naznačujúci guľatú tváričku.

A ešte mnoho dlhých vlniek namiesto vlasov – a potom to nutkanie, to naliehanie v Kaitinej ruke zmizlo.

Vydýchla si.

To bolo všetko. Dieťa na obrázku – podľa vlnitých vlasov – musí byť dievča. Krásne dievčatko s vlnitými vlasmi a pavučinou pred svojou tváričkou.

Teda niečo sa stane a bude do toho zapletené dieťa a pavúk. Lenže čo – a ktorému dieťaťu? A kedy?

Dnes? Budúci týždeň? O rok?

Nestačilo to.

Nikdy to nestačilo. Toto bola najhoršia časť Kaitlyninho strašného daru. Jej kresby boli vždy presné – a vždy sa naplnili. Vždy v skutočnom živote uvidela to, čo predtým nakreslila na papier.

Vedela však o tom primálo, aby tomu mohla zabrániť.

Čo by mala robiť? Behať po meste s megafónom a upo-

zorňovať všetky deti, aby sa vystríhali pavúkov? Alebo zísť do základnej školy a hľadať dievčatká s vlnitými vlasmi?

Aj keby im to chcela vysvetliť, utiekli by pred ňou. Kaitlyn sa zdalo, že veci, ktoré nakreslí, privoláva. Ako-by spôsobilá, že sa stanú, hoci ich len nakreslila.

Obrisy kresby sa začali kriviť. Kaitlyn zažmurkala, aby sa opäť narovnali. Rozhodne však nebude plakať – Kaitlyn nikdy neplače.

Nikdy. Aspoň odvtedy nie, čo ako osemročná stratila matku. Odvtedy Kait plače vo svojom vnútri.

V triede nastal nejaký rozruch. Hlas pána Flynnna, zvyčajne taký tichý a príjemný, že študenti pri ňom bez problémov zaspávali, stíchol.

Chris Barnable, chlapec pracujúci šiestu hodinu ako študentský pomocník, priniesol ružový lístok. Žiadanku.

Kaitlyn sledovala pána Flynnna, ako si ho prečítal, potom sa pokojne pozrel do triedy. Pokrčil nos, aby sa mu okuliare posunuli vyššie.

„Kaitlyn, máš ísť do riaditeľne.“

Kaitlyn si práve pripravovala knižky. Vstala a so vzpriamenou hlavou prešla uličkou, aby si vzala lístok. Stálo na ňom: Kaitlyn Fairchildová do riaditeľne – hneď! Podčiarknuté slovo „hneď“ dodávalo celému odkazu nádych neodkladnosti a nepriateľstva.

„Zase máš problém?“ ozval sa posmešný hlas v prvom

rade. Kaitlyn sa však neotočila, aby zistila, kto to bol. Vyšla spolu s Chrisom z dverí.

Zase, ako inak, pomyslela si, keď kráčala dolu schodmi. Čo proti nej tentoraz majú? Že by tie ospravedlnenky z jesene „podpísané“ jej otcom?

Kaitlyn v škole veľa vymeškala, lebo mala obdobia, keď školu nemohla ani cítiť. A keď to už naozaj nevydržala, zišla po Piqua Road k roľníckym usadlostiam a kreslila si. Tam ju nik neotravoval.

„Je mi ľúto, že máš problémy,“ povedal Chris Barnable, keď dorazili ku kancelárii. „Chcem povedať... Mrzí ma, že sa trápiš.“

Kaitlyn sa naňho odmerane pozrela. Vyzeral ako fajn chlapík: lesklé vlasy, láskavé oči – pripomínal jej Hellyho Sailora, jej niekdajšieho kokeršpaniela. Ani na sekundu sa však nedala zmiast.

Chalani – nestoja za nič. Kait dobre vedela, prečo sa k nej milo správajú. Po matke zdedila krémovú írsku pleť a ryšavé vlasy aj jej pružnú, útlú postavu.

Oči mala iné ako ostatní a práve teraz prebodávala pohľadom. Chrisovi venovala ľahostajný pohľad. Taký, akého sa väčšinou snažila vyvarovať. Dívala sa mu priamo do očí.

Zbledol.

Ľudia takto reagovali, keď sa jej museli pozrieť do očí. Nik nemal také oči. Dymovomodré s tmavým olemovaním okolo dúhovky aj uprostred.

Otec Kaitlyn vravieval, že sú krásne a že ju nimi obdarovali víly. Ostatní vraveli čosi iné. Kaitlyn odnepamäti počúvala, že má čudné, zlé oči. Oči vidiace aj to, čo má ostať utajené.

Niekedy, ako práve teraz, ich Kaitlyn používala ako zbraň. Zízala na Chrisa Barnabla, kým ten úbohý slaboch neustúpil o krok. Potom zahanbene sklopila zrak a vošla do kancelárie.

Cítila chabú, chvíľkovú radosť z víťazstva. Vydesenie kokeršpaniela sotva mohla považovať za úspech. Kaitlyn však bola priveľmi vystrašená, aby si tým lámala hlavu. Sekretárka ju posunkom nasmerovala do riaditeľne. Pozbierala všetku odvahu a otvorila dvere.

Vnútri sedela pani riaditeľka McCasslanová – a nebola sama. Bola tam s ňou opálená, elegantná mladá žena s krátkymi blond vlasmi.

„Gratulujem,“ povedala blondínka a ladným pohybom vstala zo stoličky.

Kaitlyn tam stála ako zarezaná. Nevedela, čo si má myslieť. A vtom sa jej zmocnil nepríjemný pocit, predtucha.

To je ono. Na toto si čakala.

Nevedela, že na niečo čaká.

Samozrejme, že vedela. A už to prišlo.

Onedlho sa ti zmení život.

„Som Joyce,“ predstavila sa svetlovlasá žena. „Joyce Piperová. Pamätáš sa na mňa?“

2. kapitola

Žena sa jej zdala povedomá. Hladké svetlé vlasy jej priliehali k hlave ako srst' mokrému tuleňovi. Oči mala nezvyčajne akvamarínové. Oblečená v elegantnom ružovom kostýmčeku pohybmi pripomínala učiteľku aerobiku.

Kaitlyn sa rozpamätala: „Očná prehliadka!“

„Presne!“ Joyce nadšene prikývla. „Na čo všetko sa pamätáš?“

Kaitlyn sa zmätene pozrela na pani McCasslanovú. Riaditeľka, drobná, trochu bacuľatá, ale veľmi pôvabná žena, sedela s rukami zloženými na stole. Vyzerala pokojne, ale v očiach jej horeli iskry.

Fajn, takže v ničom nelietam, pomyslela si Kait. No čo bude ďalej? Neisto stála uprostred miestnosti.

„Neboj sa, Kaitlyn,“ upokojovala ju riaditeľka. Máv-